

O hadovi a nevděčných zvířatech

Bylo nebylo. V dobách, kdy ještě vládla zvířata zvířatům a o lidech nikdo neměl ani tuha, bylo jedno království, kterému panovaly ty nejbarevnější tvorové s nejkrásnějším hlasem – ptáci. Za těch dob byla doceněna všechna zvířata, tedy téměř všechna až na hady. Před nimi totiž všichni zavírali dveře kvůli pověsti jejich dávného předka Šáhnama, který byl Bohem spravedlnosti za jeho krádeže zbaven končetin a obdařen jedem a ostrými zuby, aby se ho ostatní tvorové báli.

Jednoho slunného rána se plazil had Moris po královských zahradách, které byly přístupné veřejnosti. Už byl zvyklý, že před ním všichni utíkají a bojí se. Raději se stočil do klubička pod stromem, když vtom k němu dolehl krásný hlas princezny Arte, dcery krále Johna. Modré peří s červenými konečky dodávalo jejím křídům zvláštní lesk a půvab. Moris radši odvrátil zrak. Ještě by mu chybělo, kdyby se na něj šklebila princezna zpěvných ptáků. Téměř by usnul, kdyby ho neprobudilo obrovské dunění. Chvilí bylo ticho, ale pak se ozval ztřeštěný řev vlků, tygrů, koček, psů a i princezny Arte. Jediná zvířata, která byla potichu a vyčkávala, co bude dál, byli opuštění hadi.

Jakmile dunění ustalo, Moris se bez zájmu odplazil k sobě domů, lépe řečeno do jeho koruny stromu. Rozvalil se na větvi a spořádal jednu myš. Zanedlouho uslyšel šustění a přímo k němu se plazil jeho bratr Aro.

„Ahoj bratře,“ zasyčel mu do ucha Aro. „Slyšel jsi již o tom dunění?“

„Samozřejmě, Aro,“ odpověděl Moris. Odjakživa to byl tichý mrzout s omezeným smyslem pro humor.

„Tak to by tě mohlo zajímat, že jsem dnes odposlouchával konverzaci krále s knězem Boha spravedlnosti. To dunění bylo zaviněno rozeznáním Boha spravedlnosti. Pokud mu prý do pěti dnů nepřivedeme jako oběť princeznu Arte, všechny nás pošle do Podsvětí. Přirozeně to dávají za vinu nám, nevinným hadům, a máme ji ještě dnes odvést na vrchol Hlavní hory. Máme sestavit družinu, a tak mne napadlo, co bys na to říkal ty, Morisi?“

Moris se musel zamyslet. Je pravda, že jejich světu vládnu bohové a že hlavním bohem je Bůh spravedlnosti. Kdyby neznal Ara tak dobře, býval by řekl, že je zrádce. I když je odposlouchávání krále zakázané a sám král je strážěn, mrštní a chytří hadi se k němu dokážou dostat opravdu blízko a shodou okolností někým takovým byl zrovna Aro. Moris se hodlal říci Arovi, že o takovou cestu nestojí, ale co kdyby to změnilo celkový přístup k hadům? Přestala by je společnost vnímat jako zrádce?

„Ano. Kam se mám dostat?“ optal se Moris a Aro se lišácky usmál.

„Na nádvoří, jestli víš, kde to je.“ Moris na nic nečekal a největší rychlostí, kterou mu jeho plazí tělo dovolilo, se plahočil na nádvoří.

„Hadi zase chybí? Ach jo. Jinak jsme všichni? Můžeme vyrazit?“ mohutný lev zahřměl tato slova přes všechna zvířata. Tu jsou dva lvi, on, kocour a pes? Opravdu jsou všichni z královské armády? To je tu jen on dobrovolně? To jsou opravdu všichni tak leniví? Já nejspíše tu službu vykonávám dobrovolně jako jediný, uvědomil si Moris. Co to ten Aro zase vymyslel? Počkat, jak že hadi zase chybí?

„Tady jsem,“ zasyčel jsem lvovi do ucha. Ten se nadmíru vyděsil. Vsadím se, že o mě neměl ani páru. Vzhlédl jsem k hoře tyčící se nad námi.

„Jdeme,“ poručil rozmrzele lev a družina i s princeznou v nosítkách se začala pomalu pohybovat.

...

Nuda. Tak by chudák Moris shrnul celou třídní cestu k Hlavní hoře. Celou cestu ho všichni jenom propalovali nenávisnými pohledy a nikdo s ním půl slova neprohodil. Až čtvrtého dne dořekli na vrchol Hlavní hory. Nosítka s poměrně nafoukanou princeznou Arte odložili na kraj. „Ukloňte se a ztište se,“ poručil nám všem kněz. Kněžími se mohli stát jenom vždy věrní a féroví psi, kvůli jejich oddanosti. Všechna zvířata se sklonila k zemi, až na Morise, který už vlastně na zemi byl.

„Ó mocný Bože spravedlnosti, přijmi naši oběť, princeznu Arte.“ Tento slogan opakoval pes pořád a pořád dokola, nic se však nedělo. „Tak se zjev,“ zašeptal tiše Moris jen tak pro sebe.

Najednou se z vrcholku Hlavní hory přímo vedle nich začalo kouřit a vznikl tam požár. Všichni až na Morise začali panikařit. Z kouře a plamenů se vyrýsoval obrys strašlivého Boha spravedlnosti. Moris nervózně polkl a překvapením se málem zadusil – bůh měl tvar hada s obrovskou korunou.

Bůh spravedlnosti na něj upřel zrak a pronesl: „Komu se nelení, tomu se zelení. Toto byla zkouška odvahy a zvířecí spravedlnosti k ostatním. Ne všichni jsou stejní a neměli by pykat za chyby svých předků. Princeznu Arte si nechte.“ Morisovi se ulevilo a zároveň přitížilo, když se k němu Bůh spravedlnosti naklonil.

„Můj věrný služebníku Morisi, jsi jediný dobrovolník na této cestě. Dokázal jsi, že tvá duše je čistá, věrná a nevinná. Přetrpěl jsi nevěnost ostatních, a proto si ty a hadi, kteří nikdy nikoho neuštknuli ani nikomu neublížili a byli naprosto oddaní, zasloužíte novou podobu a krále.“ Bůh vyplazil jazyk a olízl ho. Moris se oklepal a jeho tělo se začalo měnit. Narostly mu ruce, nohy a vlasy. Najednou tam stál muž s korunou na hlavě a mečem v ruce. „Poklekněte před králem,“ poručil Bůh spravedlnosti a zmizel. Moris se otočil.

Celá družina i princezna Arte, teď už bez titulu, se mu klaněly. I přesto, že to nikdo nevyslovil, všichni věděli, že vláda ještě dlouho zůstane v rukou Morisova lidu - lidí. Skutečných lidí. A tak se povýšenost obrátila v druhohadost, pohrdání

v úctu. Postupně však byly sváry zapomenuty a zvířatům bylo odpuštěno. A hlavně komu se nelení, tomu se zelení. Takto spolu lidé i zvířata žili navěky a žijí i dodnes.